

N. 124

SEANCE DU SOIR — AVONDVERGADERING

PRESIDENCE DE M. SWAELEN, PRESIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER SWAELEN, VOORZITTER

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 21 h 5 m.
De vergadering wordt geopend om 21 h 5 m.

ONTWERP VAN WET TOT BESCHERMING VAN DE TITEL VAN PSYCHOLOOG

Algemene beraadslaging en stemming over de artikelen

PROJET DE LOI PROTEGEANT LE TITRE DE PSYCHOLOGUE

Discussion générale et vote des articles

De Voorzitter. — Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet tot bescherming van de titel van psycholoog.

Nous abordons l'examen du projet de loi protégeant le titre de psychologue.

De algemene beraadslaging is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Het woord is aan de rapporteur.

De heer Leclercq, rapporteur. — Mijnheer de Voorzitter, het wetsontwerp dat thans ter bespreking voorligt, heeft een lange lijdensweg afgelegd. Het werd inderdaad reeds op 12 juli 1984 door onze ex-collega senator Gijs in de Senaat ingediend en mede-ondertekend door een aantal leden.

Eigenlijk werd het op een drafje door de Senaat aangenomen op 6 juni 1985 en aan de Kamer van volksvertegenwoordigers overgezonden.

Toen begonnen de moeilijkheden en startte de lijdensweg waarover ik het reeds had. De betrokken kringen — betrokken in alle betekenissen van het woord — waren inmiddels gealarmeerd door de toenmalige tekst en oefenden op alle mogelijke denkbare wijzen druk uit op de leden van de kamercommissie voor de Landbouw en de Middenstand. Met de betrokken kringen bedoel ik enerzijds de universitaire gediplomeerde psychologen en anderzijds al degenen die in het niet-universitair hoger onderwijs een diploma hadden behaald waarin het zelfstandig naamwoord «psycholoog» voorkwam en die, terecht of ten onrechte, de indruk hadden dat hun professionele situatie en hun toekomst werden bedreigd of in het gedrang gebracht door de toenmalige tekst, die inmiddels de status van wetsontwerp had verworven.

De kamercommissie voor de Landbouw en de Middenstand die ik toen mocht voorzitten, heeft tijdens het voorjaar van 1986 tal van hoorzittingen georganiseerd met beide partijen. De stand-

punten bleken niet te overbruggen. De Kamer heeft dan, in 1986, met wezenlijke nuances tegenover de Senaat in 1985, in zekere zin de knoop doorgemaakt ten voordele van de universitaire gediplomeerde psychologen. Ze had evenwel vlak voordien, tijdens een vergadering op het kabinet van de toenmalige minister van Middenstand, de heer Buchmann, beide partijen de kans geboden om zelf een compromis uit te werken. De materie was blijkbaar nog niet rijp, want het zo wenselijke compromis is toen net niet tot stand gekomen.

Het ontwerp belandde in 1986 opnieuw in de Senaat. Het overleefde de verkiezingen van 1987 en 1991.

In de senaatscommissie werden opnieuw hoorzittingen georganiseerd met vertegenwoordigers van de betrokken partijen, dit wil zeggen de universitaire en de niet-universitaire gevormde psychologen.

Opnieuw kwam hier de fundamentele eis aan bod van de laatst genoemde categorie van psychologen tot behoud van de verworven rechten en ook hun voorstel om een overgangsregeling in het leven te roepen. De argumenten voor een dergelijke regeling werden niet alleen geput uit Belgische precedents, maar ook uit Europese richtlijnen.

De universitaire gevormde psychologen handhaafden hun verzet tegen een dergelijke regeling. Deze patstelling heeft tot gevolg gehad dat de verdere bespreking van het ontwerp gedurende vele jaren is uitgebleven. Wanneer men ooit de geschiedenis van dit wetsvoorstel schrijft, zal men de Wetgevende Kamers zeker niet de lange lijdensweg mogen verwijten die deze tekst heeft afgelegd. De Kamers zijn immers getuige geweest van niet te overbruggen corporatistische tegenstellingen, die meer op symboliek dan op werkelijke tegenstellingen waren gebaseerd.

Gelukkig heeft zich heel recent bij de universitaire gevormde psychologen een wijziging voorgedaan. Zij aanvaardden een overgangsregeling ten voordele van de niet-universitaire gevormde psychologen. Op dat ogenblik werd het voor de commissie mogelijk het ontwerp verder af te handelen.

Het compromis dat thans voorligt, kan men als volgt samenvatten.

Ten eerste wordt de titel van psycholoog wettelijk erkend en, in principe, voorbehouden aan de universitaire gevormden, houder van een der diploma's vermeld in artikel 1.

Ten tweede houdt een zogenaamde psychologencommissie, waarvan de samenstelling en de bevoegdheid geregeld worden in de artikelen 2 tot en met 8, de lijst bij van de personen die om erkenning als psycholoog verzocht hebben.

Ten derde kunnen bij wijze van overgangsmaatregel ook de personen die op de datum van de inwerkingtreding van deze wet houder zijn van een diploma in de psychologie behaald buiten de universiteit, de titel van psycholoog dragen op voorwaarde dat zij van een beroepservaring van 3 of 4 jaar blijk geven, naargelang zij een A 1-diploma in het dagonderwijs of een B 1-diploma in het avondonderwijs behaald hebben.

Ten vierde wordt hiertoe bij het ministerie van Middenstand een erkenningscommissie opgericht, die tot taak heeft de aanvragen van de niet-universitair gediplomeerden te onderzoeken volgens de procedures vastgelegd in het wetsontwerp.

Mijnheer de Voorzitter, verdere rapportering zou mij te ver leiden in de technische details. Ik verwijs hiervoor naar mijn schriftelijk verslag. Ik rond dit verslag evenwel af met enkele slotbeschouwingen.

De lijdensweg die deze tekst heeft afgelegd, bewijst afdoende hoe sterk aanwezig de corporatistische tendenzen nog zijn in onze maatschappij, alhoewel zij aan razendsnelle veranderingen onderhevig is en bovendien ook aan de regelgeving van de Europese Gemeenschap.

Een regeling van deze corporatistische tegenstellingen kon enkel worden uitgedokterd door de wetgevende macht, als uitvoeisel van onze politieke democratie, en dat pas na geduldige pogingen tot overbrugging van de tegenstellingen tussen diverse belangengroepen.

De wetgevende macht zal in de toekomst ongetwijfeld nog met dergelijke aanvragen tot bescherming van de een of andere beroepstitel geconfronteerd worden. Ik hoop dat wij er dan zullen in slagen de tegenstellingen te overbruggen, maar dat dit niet meer zoveel tijd en energie in beslag zal nemen.

Tot besluit wil ik de collega's van de commissie danken voor hun geduld en tevens de wens uitdrukken dat de collega's van de Kamer na het zomerreces vlug hun goedkeuring hechten aan de voorliggende tekst, zodat er eindelijk een einde komt aan de lijdensweg. *(Applaus.)*

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Verberckmoes.

De heer Verberckmoes. — Mijnheer de Voorzitter, de heer Leclercq heeft een breedvoerig en duidelijk verslag gemaakt over het ontwerp van wet tot bescherming van de titel van psycholoog. Nadat over deze materie gedurende ongeveer een decennium zeer levendig werd gediscussieerd, brengt dit ontwerp eindelijk duidelijkheid voor alle betrokkenen. Ik hoop dan ook dat de Senaat, zoals het in de commissie gebeurde, het ontwerp eenparig zal goedkeuren.

Sinds de heer Gijs in 1984 een eerste voorstel met betrekking tot deze materie indiende, is er een lange lijdensweg afgelegd. Van bij het begin waren er immers twee sterk tegengestelde belangengroepen, de universitair geschoolde psychologen, enerzijds, en de psychologen van het hoger onderwijs buiten de universiteit anderzijds. De standpunten van beide groepen waren omzeggens niet te verzoenen. Niemand kan het een van de partijen trouwens kwalijk nemen dat zij, met goede argumenten, een uiterste inspanning hebben geleverd voor de verdediging van hun belangen.

Wanneer twee gewichtige en concurrentiële groepen opkomen voor hun rechten dan moet de wetgever met de nodige omzichtigheid en beslistheid zijn verantwoordelijkheid op zich nemen en een billijke oplossing trachten uit te werken. Alhoewel de perfectie niet van deze wereld is, meen ik dat de commissie in haar opdracht is geslaagd.

Het probleem van de niet-universitair geschoolde psychologen is geen geïsoleerd fenomeen. Ik herinner mij onder meer de dossiers van de universitair en de niet-universitair geschoolde handelsingenieurs en de technisch ingenieurs. De grond van het probleem is de in Europees perspectief op termijn onhoudbare drieledige uitbouw van het Belgisch hoger onderwijs. Er was steeds een felle mededinging tussen de hogescholen en de universiteiten

waarbij wel eens werd voorbijgegaan aan het uiteindelijk doel dat beide niveaus nastreven. Het hoger onderwijs van het lange type heeft zich steeds gespiegeld aan de universiteiten door zich eveneens op het fundamenteel wetenschappelijk onderzoek toe te leggen. De universiteiten hebben zich op hun beurt dan weer begeven op het terrein van de hogescholen.

Heel deze problematiek is onmiskenbaar verweven met het dossier waarover thans moet worden beslist. De vraag kan worden gesteld of deze materie niet eerder onder de verantwoordelijkheid valt van de Gewestraden. De Raad van State heeft in zijn advies hierop echter ontkennend geantwoord. Het is van het grootste belang dat niet alleen in Benelux-verband, maar ook en vooral op Europees vlak spoedig een harmonisering wordt uitgewerkt rond de nieuwe onderwijsbepaling, zoals opgenomen in het Verdrag van Maastricht.

Ter gelegenheid van zijn Europees voorzitterschap dient België de problemen van de erkenning en de gelijkwaardigheid van de diploma's en de bescherming van de titels aan te snijden. Een eerste belangrijke stap werd gedaan door de universitair geschoolde psychologen die hun houding tegenover de niet-universitair geschoolde hebben herzien en hun belangen voor de toekomst hebben vastgelegd. Het is evident dat er een aanzienlijk verschil is in opleidingsniveau. Men moet niettemin oog hebben voor de verworven rechten van sommige niet-universitair geschoolde die zij na jarenlange prestaties en volledig te goeder trouw hebben bekomen. Zij steunen niet ten onrechte op hun beroepspraktijk, op de opgedane ervaring en op de erkenning van degenen die zij behandeld hebben en van degenen die hen hebben aangesteld en gevolgd. Het spreekt voor zichzelf dat zij zelf het bewijs van hun praktijkervaring dienen te leveren wanneer zij hun officiële erkenning aanvragen. Vermits over de partijen heen een brede consensus bestaat over het principe en over de te volgen erkenningsprocedures, moet daarop niet worden teruggekomen.

Het enige twistpunt had betrekking op de overgangsbepalingen, meer bepaald de vraag in welke mate de ervaring het onderwijs op een lager niveau compenseert. Deze discussie gaat in feite over waardeoordelen en is derhalve niet evident. Hoe kan men op basis van een beroepservaring objectief een opleiding op lager niveau gelijk verklaren met een opleiding op hoger niveau? De enige uitweg was het vastleggen van overgangsbepalingen voor de HOB-ge-diplomeerden. Het nieuwe artikel biedt een duidelijke en billijke oplossing. De termijnen gesteld voor de beroepservaring zijn niet overdreven streng en volgen volledig de lijn van de internationale bepalingen ter zake. Ik verwijs hierbij naar de EG-richtlijn nummer 89/48 van 21 december 1988. Deze bepaalt dat gediplomeerden die naar eenzelfde baan dingen aan dezelfde regelgeving moeten worden onderworpen en dat de geëiste beroepservaring niet langer dan vier jaar mag zijn. Deze richtlijn werd gevolgd in onderhavig wetsontwerp.

Vermits de programma's van het dag- en het avondonderwijs verschillen, worden de termijnen voor deze disciplines dan ook respectievelijk op drie en vier jaar gebracht.

Deze overgangsregeling heeft uitsluitend betrekking op het verleden, dus op de periode vóór de inwerkingtreding van deze wet. Aldus wordt niemand iets ontnomen. Het zou immers onrechtvaardig en onmenselijk zijn dat personen die gedurende een lange periode — soms dertig jaar — als psycholoog werkzaam zijn geweest ofwel voor de overheid ofwel voor de privé-sector, soms zelfs in directiefuncties, plots door diezelfde overheid hun sociale en wetenschappelijke verworvenheden worden ontnomen.

De oprichting van een onafhankelijke erkenningscommissie bij het ministerie van Middenstand, zoals bepaald in artikel 15, en de mogelijkheid van hoger beroep, bieden een bijkomende waarborg voor alle betrokkenen dat de bepalingen van deze wet objectief, rechtmatig en zonder afwijkingen zullen worden toegepast.

Om al deze redenen zal de VLD-fractie dit ontwerp van wet goedkeuren. *(Applaus.)*

M. le Président. — La parole est à M. Péciaux.

M. Péciaux. — Monsieur le Président, comme l'a très justement rappelé le rapporteur, M. Leclercq, l'historique de ce dossier est très long, puisqu'il revient régulièrement en surface depuis une dizaine d'années.

A mon arrivée dans cette assemblée, le sénateur Gijs — lui-même psychologue — m'avait contacté en tant que confrère, en me demandant de m'intéresser avec lui à ce problème. Nous avons donc suivi l'évolution de ce dossier à la Chambre.

Je voudrais dire aussi — à l'attention des collègues psychologues — qu'il peut leur sembler amusant, voire paradoxal, que le ministre ayant l'Agriculture et les Classes moyennes dans ses attributions soit amené à traiter ce dossier. Qu'ils se rassurent, cette situation fait partie de la vie parlementaire et des joies institutionnelles!

Une réflexion à caractère plus scientifique pourrait sans doute être formulée. Dans notre société, un grand nombre d'individus utilisent les prestations de psychologues: les adultes, d'une part, et les enfants et les adolescents, d'autre part.

Un grand nombre d'adultes sont concernés par le travail clinique et, comme vient de le dire notre collègue M. Verberckmoes, tous les secteurs font appel aux compétences des psychologues tant dans le domaine public que dans le domaine privé. Faut-il rappeler les prestations dans le domaine de la Justice et de la police — quelques officiers de police ont d'ailleurs eux-mêmes cette formation —, dans les centres publics d'aide sociale réalisant un travail social d'avant-garde, dans les entreprises privées sous forme de sélection professionnelle lors de recrutements ou sous forme de suivi social lors des guidances d'adultes.

En ce qui concerne les enfants et les adolescents, un travail considérable est réalisé en matière de guidance. Un mot d'origine anglaise est souvent utilisé dans la profession pour définir une partie de cette activité primordiale: il s'agit du terme *counseling*. On parle d'activité primordiale parce qu'il s'agit d'un travail à long terme qui va de la prise de conscience du problème jusqu'à sa prise en charge. Le processus constructif évolutif doit ensuite être amené à maturité.

J'ai tenu à rappeler cette réflexion, monsieur le Président, avant d'aborder le problème de la qualité du travail qui exige que les individus qui le pratiquent évoluent dans un esprit de complémentarité et de collaboration avec les médecins, les agents sociaux, les neuropsychiatres, les éducateurs, les patients — adultes ou enfants — et les familles. Il ne s'agit pas simplement d'un travail d'évaluation technique mais d'une évaluation et d'une prise de décision permanentes. Le rapporteur partagera, je crois, cet avis.

Se pose alors le problème de la formation. Qui dit problème de formation dit problème de compétence.

Comme ont bien voulu le rappeler le rapporteur et l'intervenant qui m'a précédé, nous nous trouvons dans une situation transitoire qui, à ce titre, doit tenir compte de la situation existante qui fait appel, pour le moment, à des personnes qui ont suivi des formations diverses. Comme nous venons de l'entendre, la formation de base et l'expérience doivent être valorisées, mais il convient de rappeler l'existence d'un autre créneau, à savoir la formation des licenciés ou des docteurs diplômés des universités de Belgique.

Sur ce point, je tiens à souligner, comme l'a fait le rapporteur, que le pouvoir législatif doit assumer certaines responsabilités en rendant possible un compromis qui doit valoriser le travail de chacun. J'insiste sur ce point car il est évident que, dans notre société, tous les individus, adultes et enfants, sont marqués par des influences et des pressions extérieures extrêmement nombreuses.

Vous ne m'en voudrez pas de parler ici, en tant que militant socialiste, de l'influence du milieu de vie, du milieu familial ainsi que de l'importance que j'accorde et que certainement vous accordez aux conditions de vie des enfants en pleine croissance. Je pense notamment aux conditions d'habitat, de logement, de formation, d'encadrement, d'éducation, sans oublier la condition sociale dans une société qui, incontestablement, est en pleine évolution et ne donne pas que des satisfactions, du moins sur le plan moral et sur le plan de la défense des valeurs.

En conclusion, je marque mon accord pour que cette période de transition soit confirmée car c'est indispensable non seulement pour défendre et respecter les engagements pris par les instituts de formation cités dans le rapport écrit, mais aussi pour respecter la

reconnaissance à titre définitif de la formation des psychologues universitaires. Aussi, le groupe socialiste votera en faveur de ce projet. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Matthijs.

De heer Matthijs. — Mijnheer de Voorzitter, de rapporteur vermeldt in zijn verslag terecht dat het ontwerp, dat thans ter bespreking voorligt, een zeer lange weg heeft afgelegd: sedert medio 1986 is het in de commissie voor de Landbouw en de Middenstand geblokkeerd. Na zeven jaar is het unaniem in de commissie goedgekeurd.

De CVP-fractie heeft actief meegewerkt aan de deblokering van het ontwerp door een oplossing te zoeken voor het kernprobleem van de «verworven rechten» van de niet-universitair gevormde psychologen.

Vertegenwoordigers van de betrokken partijen, namelijk universitair en niet-universitair gevormde psychologen werden gehoord. De niet-universitairen bleven bij hun fundamentele eis tot behoud van hun verworven rechten. Hiertoe wensten zij een overgangsregeling in het ontwerp in te schrijven. Zij refereerden daarbij aan precedents bij de bescherming van andere beroepen en naar Europese richtlijnen ter zake. Er was een belangrijke doorbraak toen de universitair gediplomeerden hun houding uiteindelijk versoepelden ten gunste van een overgangsregeling van de niet-universitair gevormde psychologen.

De CVP-fractie formuleerde een voorstel van uitdovende overgangsregeling. Daarin werd eveneens het onderscheid gemaakt tussen de niet-universitair gevormde psychologen die dagonderwijs gevolgd hebben en deze die hun diploma behaald hebben via avondonderwijs of onderwijs voor sociale promotie. Voor het avondonderwijs stelden wij een langere periode van activiteit en ervaring voorop dan voor het dagonderwijs, namelijk drie jaar ervaring voor het dagonderwijs en vijf à zes jaar nuttige ervaring voor het avondonderwijs. Volledigheidshalve wil ik ook benadrukken dat de gediplomeerden uit het avondonderwijs hiermede instemden.

Ook minister Bourgeois van het departement Landbouw en Middenstand was van mening dat een onderscheid tussen beide soorten opleiding op niet-universitair niveau moest ingeschreven worden. In de commissie heeft de minister duidelijk aangetoond — aan de hand van een overzicht van de programma's van dag- en avondonderwijs — dat er op kwalitatief niveau een duidelijk verschil bestaat tussen de twee opleidingen.

Uiteindelijk is de oorspronkelijk vooropgestelde beroepservaring van vijf à zes jaar voor de gediplomeerden B 1 teruggebracht tot vier jaar. Redenen daarvoor waren de volgende.

Ten eerste, volgens artikel 1 van de Europese richtlijn 1989/48 van 21 december 1988 betreffende een algemene regeling van erkenning van diploma's van het hoger onderwijs uitgereikt voor beroepsopleidingen met een minimumduur van drie jaar, moeten de gediplomeerden die naar dezelfde baan dingen aan dezelfde regeling onderworpen worden.

Ten tweede, volgens artikel 4 van dezelfde richtlijn mag de geëiste beroepservaring niet meer dan vier jaar zijn.

Het was dus nodig een dubbele discriminatie te vermijden; enerzijds ten opzichte van Belgische psychologen buiten universiteit en anderzijds tussen een Belgische psycholoog B 1 en een buitenlandse EG-psycholoog B 1.

Het was de bedoeling van onze fractie een evenwicht te bereiken. Het was inderdaad moeilijk om de universitair gevormde psychologen ertoe te brengen hun instemming te betuigen met het verlenen van de titel van psycholoog aan niet-universitair gevormden. Voor deze laatste moet een onderscheid worden gemaakt op basis van het inhoudelijke gewicht van de gevolgd leergangen, zodat een tweede soort van overgangsregeling hier op zijn plaats is. Het voorzichtigheidsprincipe diende absoluut gehanteerd te worden. Het gaat immers om het toekennen van een titel die refereert aan universitaire studies van personen die deze studies niet hebben gedaan.

Dit was ons uitgangspunt en het opleggen van drie of vier jaar ervaring naargelang het gevolgde type van onderwijs, is derhalve niet meer dan billijk.

Uiteindelijk heeft ons voorstel alle commissieleden overtuigd en werd het ontwerp in de commissie eenparig goedgekeurd.

Hopelijk volgt nu een snelle afhandeling in de Kamer van volksvertegenwoordigers, zodat de jarenlange onzekerheid in de sector wordt opgeheven. De bescherming van de titel van psycholoog zal hopelijk ook voor de bevolking aanleiding geven tot meer duidelijkheid. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Daar niemand meer het woord vraagt in de algemene beraadslaging verklaar ik ze voor gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet.

Plus personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close, et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

L'article premier est ainsi rédigé:

Chapitre 1er. — Titre professionnel

Article 1er. Nul ne peut porter le titre de psychologue s'il ne remplit les conditions suivantes:

1° Etre porteur:

a) D'un diplôme de licencié ou docteur en psychologie délivré par une université belge, ou d'un diplôme étranger déclaré équivalent à ce diplôme par l'autorité compétente;

b) Ou d'un des diplômes mentionnés ci-après, délivré par une université belge, ou d'un diplôme étranger déclaré équivalent à un de ces diplômes par l'autorité compétente:

- Licentiaat of doctor in de beroepsoriëntering en selectie;
- Licentiaat of doctor in de psychologische wetenschappen;
- Licentiaat of doctor in de toegepaste psychologie;
- Licentiaat of doctor in de psychologische en pedagogische wetenschappen - richting ontwikkelingspsychologie;
- Licentiaat of doctor in de psychologische en pedagogische wetenschappen - richting industriële psychologie;
- Licentiaat of doctor in de psychologische en pedagogische wetenschappen - richting ontwikkelings- en klinische psychologie;
- Licentiaat of doctor in de psychologische en pedagogische wetenschappen - richting bedrijfspsychologie;
- Licentiaat of doctor in de psychologische en pedagogische wetenschappen - richting theoretische en experimentele psychologie;
- Licentiaat of doctor in de ontwikkelingspsychologie;
- Licentiaat of doctor in de klinische psychologie;
- Licencié ou docteur en orientation et sélection professionnelles;
- Licencié ou docteur en sciences psychologiques;
- Licencié ou docteur en psychologie appliquée;
- Licencié ou docteur en sciences psychologiques et pédagogiques - orientation psychologie génétique;
- Licencié ou docteur en sciences psychologiques et pédagogiques - orientation psychologie industrielle;
- Licencié ou docteur en sciences psychologiques et pédagogiques avec l'une des attestations suivantes:
 - * Psychologie clinique;
 - * Psychologie sociale et sociopsychologie;
 - * Psychologie industrielle;
 - * Psychologie clinique et curative;
- Licencié ou docteur en sciences psychopédagogiques - orientation psychologie;

c) Ou d'un diplôme de licencié ou docteur délivré avant le 1er janvier 1960 par une université belge et enseigner la psychologie à une université belge en tant que membre du personnel académique;

d) Ou d'un diplôme non universitaire de conseiller d'orientation professionnelle, visé à l'arrêté royal du 22 octobre 1936 et obtenu avant le 13 janvier 1947;

e) Ou d'un diplôme de licencié en sciences psychopédagogiques - orientation guidance et counseling, délivré par l'Université de l'Etat de Mons avant la publication de la présente loi;

f) Ou d'un diplôme de licencié ou docteur en sciences psychologiques et pédagogiques, ou d'un diplôme de licencié ou docteur en sciences psychopédagogiques, obtenu avant la publication de la présente loi.

2° Etre inscrit sur la liste visée à l'article 2.

Hoofdstuk 1. — Beroepstitel

Artikel 1. Niemand mag de titel van psycholoog dragen, indien hij niet aan de volgende voorwaarden voldoet:

1° Houder zijn:

a) Van een door een Belgische universiteit uitgereikt diploma van licentiaat of doctor in de psychologie of van een daarmee door de bevoegde instantie gelijkwaardig verklaard buitenlands diploma;

b) Of van één van de hierna vermelde, door een Belgische universiteit uitgereikte diploma's of van een daarmee door de bevoegde instantie gelijkwaardig verklaard buitenlands diploma:

- Licentiaat of doctor in de beroepsoriëntering en selectie;
- Licentiaat of doctor in de psychologische wetenschappen;
- Licentiaat of doctor in de toegepaste psychologie;
- Licentiaat of doctor in de psychologische en pedagogische wetenschappen - richting ontwikkelingspsychologie;
- Licentiaat of doctor in de psychologische en pedagogische wetenschappen - richting industriële psychologie;
- Licentiaat of doctor in de psychologische en pedagogische wetenschappen - richting ontwikkelings- en klinische psychologie;
- Licentiaat of doctor in de psychologische en pedagogische wetenschappen - richting bedrijfspsychologie;
- Licentiaat of doctor in de psychologische en pedagogische wetenschappen - richting theoretische en experimentele psychologie;
- Licentiaat of doctor in de ontwikkelingspsychologie;
- Licentiaat of doctor in de klinische psychologie;
- Licencié ou docteur en orientation et sélection professionnelles;
- Licencié ou docteur en sciences psychologiques;
- Licencié ou docteur en psychologie appliquée;
- Licencié ou docteur en sciences psychologiques et pédagogiques - orientation psychologie génétique;
- Licencié ou docteur en sciences psychologiques et pédagogiques - orientation psychologie industrielle;
- Licencié ou docteur en sciences psychologiques et pédagogiques avec l'une des attestations suivantes:
 - * Psychologie clinique;
 - * Psychologie sociale et sociopsychologie;
 - * Psychologie industrielle;
 - * Psychologie clinique et curative;
- Licentiaat of doctor in de psychopedagogische wetenschappen - richting psychologie;

c) Of van een vóór 1 januari 1960 door een Belgische universiteit uitgereikt diploma van licentiaat of doctor en als lid van het academisch personeel psychologie doceren aan een Belgische universiteit;

d) Of van een niet-universitair diploma van adviseur inzake beroepskeuze bedoeld in het koninklijk besluit van 22 oktober 1936 en behaald vóór 13 januari 1947;

e) Of van een diploma van « licencié en sciences psychopédagogiques - orientation guidance et counseling » uitgereikt door de Rijksuniversiteit te Bergen vóór de bekendmaking van deze wet;

f) Of van een diploma van licentiaat of doctor in de psychologische en pedagogische wetenschappen, of van een diploma van licentiaat of doctor in de psychopedagogische wetenschappen, behaald vóór de bekendmaking van deze wet.

2° Voorkomen op de lijst bedoeld in artikel 2.

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 2. § 1er. La Commission des psychologues visée à l'article 3 tient une liste des personnes qui remplissent les conditions visées à l'article 1er, 1°, et qui désirent porter le titre de psychologue.

§ 2. Les personnes visées au § 1er envoient à la Commission des psychologues sous pli recommandé à la poste une copie authentifiée de leur diplôme ou un certificat émanant de l'université ou de l'institut supérieur, où elles ont obtenu leur diplôme et attestant qu'il en est effectivement ainsi.

§ 3. Les personnes qui sont inscrites sur la liste peuvent en être rayées à tout moment de leur propre initiative.

Art. 2. § 1. De Psychologencommissie bedoeld in artikel 3 houdt een lijst bij van de personen die voldoen aan de voorwaarden bedoeld in artikel 1, 1°, en die de titel van psycholoog wensen te dragen.

§ 2. De personen bedoeld in § 1 sturen bij een ter post aangetekende brief een voor echt verklaard afschrift van hun diploma of een getuigschrift uitgaande van de universiteit of van het hoger instituut, waar zij hun diploma behaald hebben en waaruit zulks effectief blijkt, naar de Psychologencommissie.

§ 3. Personen die opgenomen werden op de lijst kunnen er te allen tijde op eigen verzoek van geschrapt worden.

— Adopté.

Aangenomen.

Chapitre II. — Commission des psychologues

Art. 3. § 1er. La Commission des psychologues — ci-après la Commission — est un organisme indépendant. Son siège est établi dans l'arrondissement administratif de Bruxelles-Capitale.

§ 2. Le Roi arrête, sur proposition ou avis de la Commission, son règlement d'ordre intérieur.

§ 3. Les frais de fonctionnement de la Commission sont supportés suivant les règles arrêtées par le Roi.

§ 4. Les mandats de membre de la Commission ne sont pas rémunérés. Le montant de l'indemnité de fonction de son président est fixé par le Roi.

Hoofdstuk II. — Psychologencommissie

Art. 3. § 1. De Psychologencommissie — hierna de Commissie — is een onafhankelijk organisme met zetel in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad.

§ 2. Op voorstel of na advies van de Commissie, stelt de Koning haar reglement van orde vast.

§ 3. De werkingskosten van de Commissie worden gedragen volgens de regelen door de Koning bepaald.

§ 4. Aan het lidmaatschap van de Commissie is geen bezoldiging verbonden. Het bedrag van de taakvergoeding van haar voorzitter wordt door de Koning vastgesteld.

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 4. En dehors des missions particulières qui lui sont confiées par la présente loi, la Commission a pour tâche d'assister les ministres compétents par la voie d'avis, émis d'initiative ou sur demande, au sujet de toutes les matières ayant trait au titre de psychologue.

Art. 4. Benevens de bijzondere opdrachten die haar in deze wet worden toevertrouwd, heeft de Commissie tot taak de bevoegde Ministers van advies te dienen, op verzoek of op eigen initiatief, inzake alle materies betreffende de titel van psycholoog.

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 5. § 1er. Le président mis à part, la Commission est composée de seize représentants des fédérations nationales professionnelles agréées de psychologues visés à l'article 7.

§ 2. La Commission est renouvelée tous les quatre ans au 1er octobre.

§ 3. La durée du mandat de tous les membres de la Commission est aussi de quatre ans. Chaque mandat n'est renouvelable qu'une fois.

Art. 5. § 1. De Commissie is, de voorzitter uitgenomen, samengesteld uit zestien vertegenwoordigers van de erkende nationale beroepsfederaties van psychologen bedoeld in artikel 7.

§ 2. De Commissie wordt om de vier jaar op 1 oktober vernieuwd.

§ 3. De duur van het mandaat van alle leden van de Commissie bedraagt eveneens vier jaar. Elke mandaat is slechts eenmaal herenieuwbaar.

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 6. Le Roi nomme le président de la Commission parmi les conseillers aux cours d'appel. Le Roi désigne aussi un président suppléant qui, en outre, succédera au président jusqu'à la fin de son mandat en cas de décès ou de démission.

Art. 6. De Koning benoemt de voorzitter van de Commissie onder de raadsheren in de hoven van beroep. De Koning wijst tevens een plaatsvervangend voorzitter aan, die de voorzitter ook zal opvolgen tot aan het einde van diens mandaat in geval van overlijden of ontslag.

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 7. § 1er. Pour être agréée comme fédération nationale professionnelle, la fédération requérante établit:

1° Qu'elle fonctionne exclusivement pour l'étude, la protection et le développement des intérêts professionnels, socio-économiques, moraux et scientifiques du psychologue;

2° Qu'elle exerce une activité réelle sur le territoire d'au moins cinq provinces et que ses statuts ne subordonnent pas l'affiliation des membres à des conditions relatives au lieu d'exercice de la profession sur le territoire du royaume;

3° Qu'elle possède la personnalité civile;

4° Qu'elle est une association librement constituée et indépendante des autorités publiques;

5° Qu'elle remplit en général et séparément pour chaque secteur professionnel visé à l'article 8, § 1er, les conditions de représentativité déterminées par le Roi.

§ 2. Le Roi arrête la procédure d'agrément des fédérations nationales professionnelles. Le renouvellement de l'agrément par le ministre compétent est nécessaire chaque fois que la Commission est renouvelée.

Art. 7. § 1. Om als nationale beroepsfederatie te worden erkend, dient de aanvragende federatie te bewijzen:

1° Dat haar werking uitsluitend de studie, de bescherming en de bevordering van de professionele, socio-economische, morele en wetenschappelijke belangen van de psycholoog tot doel heeft;

2° Dat zij een werkelijke activiteit heeft op het gebied van minstens vijf provincies en dat haar statuten de toetreding van leden niet afhankelijk stellen van voorwaarden met betrekking tot de plaats van beroepsuitoefening op het gebied van het koninkrijk;

3° Dat zij rechtspersoonlijkheid bezit;

4° Dat zij een vrij opgerichte en onafhankelijke vereniging is ten opzichte van de overheid;

5° Dat zij in het algemeen alsmede voor elke in artikel 8, § 1, bedoelde professionele sector afzonderlijk voldoet aan de door de Koning gestelde voorwaarden van representativiteit.

§ 2. De Koning stelt de erkenningsprocedure vast voor de nationale beroepsfederaties. Hernieuwing van de erkenning door de bevoegde minister is vereist vóór elke vernieuwing van de Commissie.

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 8. § 1er. La représentation des fédérations professionnelles dans la Commission est composée de quatre membres de chacun des quatre secteurs professionnels de la psychologie, à savoir le secteur PMS, le secteur travail et organisation, le secteur clinique et le secteur recherche scientifique et enseignement.

§ 2. Chaque secteur professionnel est représenté dans la Commission par deux psychologues d'expression française et par deux psychologues d'expression néerlandaise.

§ 3. Le Roi arrête, dans le respect des principes de la représentation proportionnelle, les dispositions réglant la force numérique de la représentation de chaque fédération professionnelle dans la Commission par secteur professionnel.

§ 4. Les représentants des fédérations professionnelles dans la Commission doivent remplir les conditions visées à l'article 1er.

§ 5. En cas de démission, pour quelque cause que ce soit, ou de décès d'un membre, il est remplacé jusqu'à la fin du mandat par un représentant de la même fédération professionnelle et du même secteur professionnel. Les remplaçants sont désignés en même temps que les membres effectifs. Ils siègent aussi comme suppléants chaque fois que le membre effectif est empêché. Ils doivent également remplir les conditions visées à l'article 1er.

Art. 8. § 1. De vertegenwoordiging van de beroepsfederaties in de Commissie is samengesteld uit telkens vier vertegenwoordigers van de vier professionele sectoren van de psychologie, te weten de PMS-sector, de arbeids- en organisatiesector, de klinische sector en de sector wetenschappelijk onderzoek en onderwijs.

§ 2. Elke professionele sector wordt vertegenwoordigd in de Commissie door twee Franstalige en twee Nederlandstalige psychologen.

§ 3. De Koning stelt, met inachtneming van de principes van de evenredige vertegenwoordiging, de regels vast volgens welke de getalsterkte van de vertegenwoordiging van elke beroepsfederatie per professionele sector in de Commissie bepaald wordt.

§ 4. De vertegenwoordigers van de beroepsfederaties in de Commissie dienen te voldoen aan de in artikel 1 bedoelde voorwaarden.

§ 5. Wanneer een lid om welke reden ook uit de Commissie ontslag neemt of overlijdt, wordt hij tot aan het einde van zijn mandaat opgevolgd door een vertegenwoordiger van dezelfde beroepsfederatie en dezelfde professionele sector. De opvolgers worden samen met de effectieve leden aangewezen. Zij fungeren tevens als plaatsvervangers, telkens het effectief lid verhinderd zou zijn. Zij moeten eveneens voldoen aan de voorwaarden bedoeld in artikel 1.

— Adopté.

Aangenomen.

Chapitre III. — Dispositions pénales

Art. 9. Celui qui ne remplit pas la condition visée à l'article 1er, 1°, et qui porte néanmoins le titre de psychologue ou qui fait usage d'un signe distinctif de nature à induire en erreur quant au droit de porter ce titre, est puni d'une amende de 200 à 1 000 francs.

Hoofdstuk III. — Strafbepalingen

Art. 9. Hij die niet voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 1, 1°, en desalniettemin de titel van psycholoog draagt, of die gebruik maakt van een teken waaruit verkeerdelijk het recht om die titel te dragen zou kunnen worden afgeleid, wordt gestraft met geldboete van 200 tot 1 000 frank.

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 10. Celui qui remplit la condition visée à l'article 1er, 1°, et qui continue à porter le titre de psychologue après le 31 décembre de la deuxième année suivant l'année de la publication de la présente loi, sans être inscrit sur la liste visée à l'article 2, § 1er, est puni d'une amende de 100 à 500 francs.

Art. 10. Hij die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 1, 1°, en die na 31 december van het tweede jaar volgend op het jaar waarin deze wet bekendgemaakt werd de titel van psycholoog nog draagt zonder te zijn opgenomen op de lijst bedoeld in artikel 2, § 1, wordt gestraft met geldboete van 100 tot 500 frank.

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 11. Le livre premier du Code pénal, y compris le chapitre VII et l'article 85, est applicable aux délits visés aux articles 9, 10 et 14.

Art. 11. Boek I van het Strafwetboek is, met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, van toepassing op de wanbedrijven bedoeld in de artikelen 9, 10 en 14.

— Adopté.

Aangenomen.

Chapitre IV. — Dispositions transitoires

Art. 12. Sont également autorisées à porter le titre de psychologue les personnes qui, avant l'entrée en vigueur de la présente loi, ont obtenu un diplôme dans une faculté ou un institut de psychologie et de pédagogie d'une université belge, dont l'équivalence avec les diplômes visés à l'article 1er, 1°, a) et b), est reconnue par le ministre des Classes moyennes, après avis de la Commission, compte tenu de la formation complémentaire qui, le cas échéant, a été suivie dans ces mêmes institutions, même après la publication de la présente loi.

Hoofdstuk IV. — Overgangsbepalingen

Art. 12. Worden eveneens gemachtigd de titel van psycholoog te dragen, de personen die, vóór de inwerkingtreding van deze wet, een diploma behaald hebben aan een faculteit of een instituut voor psychologie en pedagogie van een Belgische universiteit waarvan de gelijkwaardigheid aan de in artikel 1, 1°, a) en b), bedoelde diploma's erkend is door de minister van Middenstand, na advies van de Commissie, rekening houdende met de aanvullende vorming die, in voorkomend geval, verkregen werd in diezelfde instellingen, zelfs na de bekendmaking van deze wet.

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 13. § 1er. Les personnes visées à l'article précédent adressent sous pli recommandé à la poste une requête circonstanciée au ministre des Classes moyennes avant le 31 décembre de la deuxième année suivant l'année de la publication de la présente loi.

§ 2. Le ministre prend sa décision dans les trois mois de la réception de la requête, après avis de la Commission.

Le requérant est entendu, à sa demande, par la Commission.

La décision est notifiée sous pli recommandé à la poste.

En cas de décision positive, le requérant est inscrit sur la liste visée à l'article 2, § 1er.

Art. 13. § 1. De personen bedoeld in het vorige artikel richten bij een ter post aangetekende brief, een omstandige aanvraag tot de minister van Middenstand vóór 31 december van het tweede jaar volgend op het jaar waarin deze wet werd bekendgemaakt.

§ 2. De minister neemt zijn beslissing binnen drie maanden na de ontvangst van de aanvraag, na advies van de Commissie.

De aanvrager wordt, op zijn verzoek, gehoord door de Commissie.

De beslissing wordt bij een ter post aangetekend schrijven medegedeeld.

Bij een positieve beslissing wordt de aanvrager opgenomen in de lijst bedoeld in artikel 2, § 1.

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 14. § 1er. L'article 9 n'est pas applicable aux personnes visées à l'article 12.

§ 2. Celui auquel l'article 12 est applicable et qui porte encore le titre de psychologue après le 30 juin de la huitième année suivant l'année de la publication de la présente loi sans être inscrit sur la liste visée à l'article 2, § 1er, est puni d'une amende de 100 à 500 francs.

Art. 14. § 1. Artikel 9 vindt geen toepassing op de in artikel 12 bedoelde personen.

§ 2. Hij die valt onder het toepassingsgebied van artikel 12 en na 30 juni van het achtste jaar volgend op het jaar waarin deze wet werd bekendgemaakt de titel van psycholoog nog draagt zonder te zijn opgenomen in de lijst bedoeld in artikel 2, § 1, wordt gestraft met geldboete van 100 tot 500 frank.

— Adopté.

Aangenomen.

De Voorzitter. — We stemmen later over het ontwerp van wet in zijn geheel.

Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble du projet de loi.

PROJET DE LOI PORTANT APPROBATION DE L'AMENDEMENT ET DES AJUSTEMENTS AU PROTOCOLE DE MONTREAL RELATIF A DES SUBSTANCES QUI APPAUVRISSENT LA COUCHE D'OZONE, ADOPTES A LONDRES LE 29 JUIN 1990

Discussion générale et vote de l'article unique

ONTWERP VAN WET HOUDENDE GOEDKEURING VAN DE WIJZIGING EN VAN DE AANPASSINGEN VAN HET PROTOCOL VAN MONTREAL BETREFFENDE STOFFEN DIE DE OZONLAAG AFBREKEN, AANGENOMEN TE LONDEN OP 29 JUNI 1990

Algemene beraadslaging en stemming over het enig artikel

M. le Président. — Nous abordons l'examen du projet de loi portant approbation de l'amendement et des ajustements au Protocole de Montréal relatif à des substances qui appauvrissent la couche d'ozone, adoptés à Londres, le 29 juin 1990.

Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet houdende goedkeuring van de wijziging en van de aanpassingen van het Protocol van Montreal betreffende stoffen die de ozonlaag afbreken, aangenomen te Londen op 29 juni 1990.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1992-1993
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1992-1993

La discussion générale est ouverte.

De algemene beraadslaging is geopend.

M. Hatry, rapporteur, se réfère à son rapport.

Das Wort hat Herr Benker.

Herr Benker. — Sehr geehrter Herr Präsident, ich möchte zuerst Herrn Senator Hatry gratulieren für den umfangreichen und sehr ehrlich geschriebenen Bericht. Gleichfalls möchte ich mich auch beim Personal des Ausschusses bedanken für die Herstellung dieses Berichtes.

Monsieur le Président, ce projet de loi qui devrait avoir pour effet de mieux protéger la couche d'ozone est un projet de loi très important qui constitue un pas fait dans la bonne direction.

L'immense majorité des scientifiques ont démontré le danger constitué par la destruction de la couche d'ozone, contrairement aux affirmations de certains scientifiques, qui se prétendent tels et qui sont évidemment liés professionnellement et financièrement aux industries fabriquant ou utilisant les CFC. Pourtant il y a un certain nombre de remarques à faire et des réserves à formuler.

Actuellement, il existe de par le monde des millions d'appareils et d'installations frigorifiques qui contiennent des centaines de mètres cubes de gaz destructeur de la couche d'ozone. Même si on interdit à l'avenir la fabrication et l'utilisation des CFC, que se passera-t-il dans notre pays quand ces appareils frigorifiques seront hors d'usage? Ils seront jetés en décharge, broyés pour en recycler le métal et les gaz CFC s'échapperont.

Dans d'autres pays, comme par exemple l'Allemagne, une législation récente oblige chaque particulier qui se débarrasse de son frigo à le remettre à un revendeur ou à une société spécialisée qui peut récupérer les gaz fréon et CFC. Je crains qu'en Belgique, comme dans d'autres pays, faute de législation, ces appareils ne soient pas repris ni par les vendeurs ni par aucune société spécialisée — qui n'existe même pas encore — et que ces gaz s'échappent par conséquent pendant des années encore dans l'atmosphère et finissent un jour par détruire la couche d'ozone avec toutes les conséquences néfastes qui s'ensuivront. Ainsi toutes les mesures du Protocole de Montréal, amendé et ajusté, voici trois ans à Londres, ne seront finalement pas encore efficaces puisque des millions de mètres cubes de gaz dangereux continueront quand même à s'échapper dans l'atmosphère.

Un deuxième aspect à ne pas négliger est le fait qu'il est possible actuellement de fabriquer des appareils frigorifiques sans avoir recours aux CFC ou HCFC. Ils existent sur le marché des pays scandinaves. Pourquoi ne sont-ils pas vendus dans notre pays? La population belge est-elle moins consciente des problèmes d'environnement que la population scandinave? Notre législateur n'est-il pas assez progressiste? Il convient d'apporter de façon urgente des réponses à toutes ces interrogations.

Le troisième aspect de la question concerne les menaces engendrées par les nouveaux produits de substitution, les HCFC ou hydrochlorofluorocarbones, qui sont censés remplacer les CFC ou chlorofluorocarbones et dont on sait aujourd'hui qu'ils sont aussi dangereux pour l'ozone que les CFC utilisés auparavant.

A long terme, les HCFC sont, semble-t-il, moins destructeurs que les CFC, mais ils atteignent plus vite la couche d'ozone. Leurs effets se feront donc sentir dans les toutes prochaines décennies, au moment où les effets des CFC utilisés jusqu'à présent risquent d'endommager le plus la couche d'ozone. Aux termes du Protocole de Montréal de 1976 sur l'ozone qui protège la terre d'un excès de rayons ultra-violets, les CFC devraient être éliminés d'ici l'an 2000. C'est en tout cas ce que demande Greenpeace, qui a réalisé toute une série d'études à ce sujet.

En quatrième lieu, il convient de ne pas limiter le problème des CFC aux seuls appareils frigorifiques. En effet, ces gaz interviennent aussi dans la fabrication de nombreux produits, notamment certaines mousses synthétiques. Ainsi, l'industrie devrait, elle aussi, s'adapter aux nouvelles exigences et elle est capable de le faire lorsque c'est nécessaire. Je citerai l'exemple de la société NMCKenmore d'Eynatten, qui a transformé sa fabrication, voici

quelques années, sans avoir recours aux CFC. C'est une solution d'avenir et il est important de savoir que les sociétés qui ont trouvé ou trouveront à l'avenir des solutions plus respectueuses de l'environnement auront l'avantage sur le marché de demain.

Enfin, j'en viens à ma cinquième et dernière remarque. Dans certains milieux, on fait actuellement grand cas des carburants d'origine biologique — les biodiesels —, produits généralement dérivés d'huiles végétales: on les considère comme la panacée en matière d'environnement. Mais s'il est vrai qu'ils résolvent quelques problèmes dans ce domaine, ils en génèrent également de nouveaux, parfois très importants. L'Institut de recherches sur l'environnement de Berlin a en effet découvert que lors de la fabrication de ces essences ou diesels de substitution d'origine végétale, se forment des gaz extrêmement dangereux et destructeurs de la couche d'ozone, et ce beaucoup plus rapidement que les CFC.

Si nous fermons la porte à la fabrication des CFC et en ouvrons une autre à des gaz aussi nocifs que les CFC, le problème ne sera pas résolu en ce qui concerne la couche d'ozone.

C'est pourquoi je propose à mon groupe de s'abstenir lors du vote de ce projet de loi qui, à mon sens, ne va pas suffisamment loin en la matière. En effet, pour protéger réellement la couche d'ozone, des mesures radicales doivent être prises eu égard aux CFC, non seulement au niveau de la fabrication et de l'utilisation des gaz, mais également au niveau de la récupération des appareils actuellement utilisés en la matière. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Cuyvers.

De heer Cuyvers. — Mijnheer de Voorzitter, de ozonlaag is de enige echte collectieve levensverzekering voor alle levende wezens. Ze weerkaatst namelijk het grootste gedeelte van de schadelijke ultravioletstralen vóór ze ons aardoppervlak kunnen bereiken. Indien dit in mindere mate zou gebeuren, dan zouden we een hoger percentage huidkankers en cataracten kennen, minder chlorofylproductie en dus minder landbouwproductie. Daarom blijft de Agalev-Ecolofractie er in Kamer en Senaat voor ijveren de industriële stoffen die dit levensbelangrijk schild aantasten zo vlug mogelijk te verbieden.

De internationale politieke gemeenschap probeert door de versterking van het Protocol van Montréal de « ozonkillers » vlugger uit te bannen dan in het oorspronkelijk protocol van 1987 was gepland. Dit is hoognodig, want bij elke bekendmaking van nieuwe onderzoeksgegevens blijkt dat de aantasting van de ozonlaag vlugger verloopt dan men op basis van vorige gegevens had voorspeld. Jammer genoeg ligt de Belgische Regering blijkbaar niet wakker van deze problematiek. Met de ratificatie van het « Amendement van Londen » van juni 1990 staan we immers nog één ratificatie van een aanpassing achter, namelijk deze van de aanpassing van Kopenhagen. Dit had onder meer tot gevolg dat België in Kopenhagen niet echt werd beschouwd als een volwaardige partner in de onderhandelingen over de nieuwe aanpassing. Gelukkig is het daar niet tot een stemming gekomen, want indien dit wel het geval was geweest, dan had ons land geen stemrecht gehad, aangezien de voorafgaande ratificatie van het « Amendement van Londen » de voorwaarde voor het stemrecht was.

De groenen klagen dus niet alleen aan dat de Regering heeft getalmd met de ondertekening van het « Amendement van Londen ». We hopen eveneens dat we de aanpassing van Kopenhagen wel op tijd zullen ratificeren. Ondanks het gevorderde uur wil ik daarover toch enkele vragen stellen.

Is het goedkeuringsdossier al in de Ministerraad besproken? Tijdens de commissiebesprekingen heeft de Regering geantwoord dat dit inderdaad zeer vlug zal gebeuren. Tot mijn verbazing en ergernis heb ik daarvan tot nu toe geen spoor kunnen terugvinden in de persberichten over de Ministerraad. Hopelijk kan de Regering me nu bevestigen dat dit inderdaad onlangs is geschied.

Behalve over de perikelen met de ratificatie van het « Amendement van Kopenhagen » willen de groenen ook hun bezorgdheid uitdrukken over het feit dat men de noodzakelijke begeleidingsmaatregel op nationaal niveau laattijdig of, naar ik vrees, helemaal niet neemt. Om het de regio's mogelijk te maken

de recuperatie van de afgedankte ozonaantasters, zoals harde CFK's en halonen, in goede banen te leiden, is er onder meer een nationale meldingsplicht nodig voor iedereen die met deze stoffen omgaat, naar analogie met de meldingsplicht voor PCB's en PCT's. Is het desbetreffende koninklijk besluit reeds in het *Belgisch Staatsblad* verschenen? Zo niet, waarom niet en wanneer zal het dan wel verschijnen?

Wegens het te laattijdig indienen van de ratificatie enerzijds en het uitblijven van de noodzakelijke bijkomende maatregelen, zal de Agalev-Ecolofractie zich onthouden bij de stemming over dit ontwerp van wet, ook al hebben wij vroeger aangedrongen op een zo spoedig mogelijke ratificatie van het « Amendement van Londen ». (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Daar niemand meer het woord vraagt in de algemene beraadslaging verklaar ik ze voor gesloten.

Plus personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close.

Het enig artikel van het ontwerp van wet luidt:

Enig artikel. De wijziging en de aanpassingen van het Protocol van Montréal betreffende stoffen die de ozonlaag afbreken, aangenomen te Londen op 29 juni 1990, zullen volkomen uitwerking hebben.

Article unique. L'amendement et les ajustements au Protocole de Montréal relatif à des substances qui appauvrissent la couche d'ozone, adoptés à Londres le 29 juin 1990, sortiront leur plein et entier effet.

— Aangenomen.

Adopté.

De Voorzitter. — We stemmen later over het ontwerp van wet in zijn geheel.

Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble du projet de loi.

ONTWERP VAN WET HOUDENDE WIJZIGING VAN DE ARTIKEL 10, 11, 12 EN 14 VAN EN INVOEGING VAN EEN ARTIKEL 12BIS IN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

Algemene beraadslaging en stemming over de artikelen

PROJET DE LOI MODIFIANT LES ARTICLES 10, 11, 12 ET 14 DE LA LOI DU 15 DECEMBRE 1980 SUR L'ACCES AU TERRITOIRE, LE SEJOUR, L'ETABLISSEMENT ET L'ELOIGNEMENT DES ETRANGERS ET Y INSERANT UN ARTICLE 12BIS

Discussion générale et vote des articles

De Voorzitter. — Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet houdende wijziging van de artikelen 10, 11, 12 en 14 van en invoeging van een artikel 12bis in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Nous abordons l'examen du projet de loi modifiant les articles 10, 11, 12 et 14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et y insérant un article 12bis.

De algemene beraadslaging is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Mevrouw Lieten, rapporteur, verwijst naar haar verslag.

Het woord is aan de heer Van Belle.

De heer Van Belle. — Mijnheer de Voorzitter, het oorspronkelijk wetsvoorstel werd in de Kamer door Agalev-Ecolo en de PS ingediend en betrof slechts een wijziging van het laatste lid van

artikel 12 van de vreemdelingenwet. Het wetsvoorstel betreffende het recht op verblijf van de vreemdeling die naar België komt in het kader van gezinshereniging stond op 31 april 1993 op de agenda van de kamercommissie voor de Binnenlandse Zaken. Tijdens deze vergadering werd onaangekondigd en zonder medeweten van de VLD-vertegenwoordigers door de groenen en de meerderheidspartijen een amendement ingediend dat het wetsvoorstel integraal opslokte en verving. Over dit amendement werd meteen gestemd en het werd aangenomen. De VLD, die oorspronkelijk met het eerste wetsvoorstel akkoord ging, was volkomen verrast en stemde dan ook tegen het amendement.

Pas na onderzoek achteraf heeft de VLD kunnen vaststellen dat het vervangend amendement een nuancering, een uitbreiding, een verbetering inhoudt van het oorspronkelijke wetsvoorstel. Wegens de politiek weinig fatsoenlijke werkwijze van de groenen en de meerderheidspartijen om onze fractie buiten de voorbereidende werkzaamheden te houden, heeft de VLD zich bij de eindstemming in de Kamer onthouden. Ik verwijz daarvoor trouwens naar onze stemverklaring.

Inhoudelijk betreft het de problematiek van het recht van verblijf van vreemdelingen die naar België komen om er te verblijven of er zich te vestigen in het kader van de gezinshereniging. De oude regeling ter zake werd door de Raad van State vernietigd. Die stelde, volgens mij terecht, dat de toestemming tot verblijf uit een expliciete beslissing moet voortvloeien en niet impliciet kan voortvloeien uit het uitblijven van een beslissing van de minister van Justitie binnen de voorgeschreven termijn van drie maanden vanaf de datum van de aanvraag.

Wegens de vernietiging van de oude rechtsregeling en de rechts-onzekerheid die was ontstaan door de onvolledige regeling in de huidige vreemdelingenwet enerzijds en anderzijds door de familieproblemen die zich hierdoor in hoofde van de aanvrager voordeden, is een wetswijziging voor een nauwkeurige regeling van de aanvraag tot verblijf of vestiging in België noodzakelijk. De belangrijkste wijzigingen zijn wij trouwens genegen. Meer bepaald het invoeren in artikel 1 van de leeftijdsvereiste van 18 jaar als bijkomende regel tegen schijnhuwelijken of gedwongen huwelijken en het stellen in artikel 11 van de samenwoningsvereiste, zowel op het ogenblik van de aanvraag als op het ogenblik van de verlening van de machtiging tot verblijf en het opheffen van de procedure tot inschrijving in het vreemdelingenregister, die gewijzigd wordt hernomen in artikel 12bis.

Het systeem van de automatische inschrijving indien de beslissing van de minister uitblijft, wordt behouden, maar de termijn waarbinnen de beslissing moet vallen wordt van drie maanden naar één jaar gebracht. Immers tussen de zesde en de negende maand, naar men ons verklaart, na het binnenkomen in België of na het huwelijk, worden de meeste vaststellingen van gebrek aan samenwoning gedaan. De termijn van één jaar kan op gemotiveerd verzoek van de minister nog met drie maanden worden verlengd.

Om praktische en familieproblemen te vermijden wordt de vreemdeling, vanaf het ogenblik van de aanvraag van machtiging tot verblijf onmiddellijk ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Nieuw is ook de verplichting voor het gemeentebestuur om hem in het bezit te stellen van inreisdocumenten. Tenslotte krijgt de vreemdeling tijdens de wachtperiode een voorlopig verblijfsdocument. Hij krijgt dus geen echte verblijfsvergunning meer.

Bovendien mag de machtiging tot vestiging, cf. artikel 14, niet worden verleend vooraleer een machtiging tot verblijf voor onbepaalde tijd werd verkregen.

Inhoudelijk kan de VLD volmondig instemmen met dit wetsontwerp. Het valt echter des te moeilijker te begrijpen dat de VLD destijds niet bij de voorbereiding van dit initiatief werd betrokken, terwijl dat voor de andere oppositiepartijen, met name Agalev en Ecolo wel het geval was. De VLD kan deze houding niet anders verklaren dan door een manifeste onwil van de meerderheidspartijen om constructief samen te werken. De VLD betreurt dit ten zeerste. (Applaus.)

M. le Président. — La parole est à M. Vandenhoute.

M. Vandenhoute. — Monsieur le Président, la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire ne cesse, à longueur d'année, d'être remise en chantier. Hier, tout récemment, c'était pour mieux l'adapter à la problématique suscitée par l'afflux incompressible des réfugiés politiques; aujourd'hui, c'est pour la modifier en ce qui concerne le regroupement familial.

Il s'agit d'une preuve évidente que le problème de l'immigration est, dans notre pays, mal contrôlé et que le Gouvernement en est réduit à des expédients pour essayer de maîtriser une situation où ses décisions sont aussitôt dépassées par la force des faits.

En matière d'immigration, la position des libéraux a toujours été très claire: seule importe l'intégration réelle, totale et harmonieuse des non-nationaux présents dans le pays, et ce tant sur les plans humain et culturel que sur les plans social et économique. Cette intégration indispensable, si l'on veut vraiment la réaliser en considérant qu'elle est le seul moyen de régler au mieux la problématique de l'immigration, se heurte et s'oppose parfois, c'est évident, à un accueil pratiqué tous azimuts.

Le présent projet, qui est en fait, au départ, une proposition d'initiative parlementaire, est-il de nature à réaliser de manière harmonieuse cette intégration dont je parlais à l'instant?

Certains aspects du projet peuvent évidemment être accueillis avec sympathie. Je pense bien sûr à l'article qui s'efforce de lutter contre les mariages forcés dont certaines femmes étrangères peuvent être victimes et dont notre pays, sous couvert d'accueil à l'immigration, ne peut pas se faire complice. Je pense aussi, quoique cette mesure entraînera en pratique des difficultés dont je reparlerai dans un instant, à la condition nouvelle imposée par le texte en projet qui vise à faire en sorte que l'exigence de cohabitation préalable nécessaire au regroupement familial soit rencontrée pendant toute la durée de la procédure d'examen de la demande d'admission dans notre pays.

Cependant, l'introduction du nouvel article 12bis dans la loi du 15 décembre 1980 ne peut susciter, ni chez moi ni chez les membres de mon groupe, le même intérêt favorable. Cette disposition nouvelle impose donc au ministre un délai maximum pour lui permettre de statuer sur la demande de regroupement familial introduite par l'étranger. Ce délai maximum faisait actuellement défaut dans la loi et l'on sait que cette situation a été désavouée par le Conseil d'Etat. On peut donc admettre que l'insertion de ce délai maximum dans le texte légal lui-même s'imposait.

Cependant, la manière dont est réglée la situation transitoire entre le moment où est introduite la demande et le moment où le ministre se prononce définitivement ne nous donne pas satisfaction.

Les auteurs de la proposition ont fait le choix d'une automaticité d'inscription au registre des étrangers dès le dépôt de la demande. En premier lieu, il est à craindre que cette automaticité ne crée une regrettable confusion dans le chef de l'étranger quant à son statut réel. Comment faire comprendre à cet étranger qui, par définition, ne connaît pas les subtilités et les arcanes de notre système juridique, quand il n'ignore pas la langue de notre pays, que, malgré cette inscription officielle au registre des étrangers et malgré l'octroi immédiat et automatique des avantages de tous ordres qui vont en découler pour lui, sa situation n'est, en réalité, que précaire et qu'une décision ultérieure, à intervenir dans un délai maximum de quinze mois, pourra finalement interdire le regroupement familial sollicité? Je pense qu'il y a, dans cette mesure, un leurre dangereux pour les étrangers concernés et que cette disposition risquera, de par l'espoir que fait naître l'inscription automatique au registre des étrangers, de créer des drames humains beaucoup plus graves et profonds qu'actuellement en cas de refus définitif.

En second lieu, la proposition de loi déplace les responsabilités en matière de premier accueil pour les faire désormais reposer essentiellement sur les autorités communales. En effet, dans le système légal actuel, l'administration communale se borne à informer le ministre de ce qu'une demande basée sur l'article 10 de la loi est introduite. Selon le texte envisagé, le contrôle des conditions légales prévues par cet article 10 devra dorénavant être effectué par l'administration communale elle-même. Le texte est, à cet égard, parfaitement clair. Quand on sait le manque de rigueur et de vigilance qui caractérise actuellement les parquets

dans le cadre du contrôle des conditions légales, cette attitude étant vraisemblablement due aux difficultés pratiques de semblables contrôles, on devine sans peine que la nouvelle disposition légale entraînera pour les autorités communales un important surcroît de travail administratif.

Pour ce qui est d'ailleurs des formalités engendrées par la nouvelle disposition, remarquons encore que ces formalités seront accrues par le fait qu'il faudra dorénavant vérifier deux fois la réalité du regroupement familial, au moment de la demande, d'une part, et au moment de la décision finale, d'autre part.

J'ai la conviction qu'en matière d'immigration, l'automatisme n'est pas et ne sera jamais la meilleure des solutions. On sait, pour prendre un exemple, les vives oppositions que suscite en matière de nationalité l'octroi automatique de la nationalité dans certains cas, sans même qu'il soit encore besoin d'introduire la moindre demande prouvant au moins l'existence d'une volonté réelle d'acquiescer à ladite nationalité. Dans la proposition qui nous occupe, il y a automatisme de l'inscription au registre des étrangers dès la demande, et encore automatisme de l'octroi de séjour illimité à défaut de décision ministérielle dans un délai d'un an.

La position du Commissaire royal à la politique des immigrés semblait être, à cet égard, plus réaliste puisqu'elle prévoyait un délai de deux ans avant semblable octroi. Il est assez étonnant que les auteurs de la proposition n'aient pas suivi cet avis qui, comme on peut le supposer, devait être le reflet de l'enseignement né de la pratique.

Cette proposition est donc de nature à susciter chez moi, en tant que bourgmestre, un certain nombre de réticences. Celles-ci sont d'autant plus vives chez un municipaliste bruxellois, qu'à cette automatisme d'inscription en matière de regroupement familial viendra très vraisemblablement s'ajouter, d'ici un terme relativement court, la suppression des restrictions prévues actuellement en faveur de certaines communes bruxelloises par l'article 18bis de la loi.

A propos de l'article 18bis de la loi, monsieur le ministre, je vous ai rappelé en commission combien nous avons parfois dû assister à des débats houleux, à des propos excessifs tenus à l'égard d'un ministre de la Justice extrêmement courageux, défendant la limitation des inscriptions dans certaines communes lorsqu'il y avait pléthore de demandes. Ce ministre fut critiqué de façon scandaleuse par ceux qui étaient à l'époque membres de l'opposition socialiste. Tout en récusant son projet de loi, ils étaient, par contre, les premiers à en solliciter l'application dans leur propre commune lorsqu'ils étaient bourgmestres.

Pour ces diverses raisons, monsieur le ministre, le groupe PRL ne pourra marquer son accord et ne pourra voter favorablement le texte en projet. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken. — Mijnheer de Voorzitter, dit wetsontwerp vestigt nogmaals de aandacht op een probleem dat onze partij nooit uit de weg ging en dat ons heel wat banbliksems bezorgde vanwege degenen die zich de verdraagzaamheid exclusief toeëigenden. Het is tevens een probleem dat door al de nu gealarmeerden aanvankelijk werd weggewuifd als zijnde een « opgeklopt » probleem. Hierbij volgde dan stevast opnieuw een verwijtend vingertje in de richting van het Vlaams Blok, dat weigerde de kop in het zand te steken, wat dus duidelijk als een verwerpelijke apolitieke houding werd beschouwd.

Gezinshereniging moet. Dat hebben wij vanaf de eerste dag verklaard. Waarom moet die gezinshereniging echter zonodig hier gebeuren, in het land van de vervreemding, waar ontheemden zich niet ten volle kunnen ontplooien omdat hun culturele eigenheden geënt zijn op de eigen culturomgeving thuis? Waarom kan gezinshereniging niet in het land van herkomst van de vreemdeling, thuis? Zijn de benden die de export van mensen regelen, en die daar veel geld aan verdienen, zo machtig dat wij niemand durven terug te sturen? Mag hier worden verklaard dat onpopulaire maatregelen tegenover de eigen bevolking het algemeen belang dienen en dus moeten worden uitgevaardigd, terwijl tegenover vreemdelingen datzelfde eigen belang, voor de ontheemden, niet mag worden uitgespeeld onder druk van de smeltkroesapostelen?

Of is die smeltkroeslobby in eigen land te sterk? Het is inderdaad een groep die vanuit een welbepaalde ideologische groenroze kleur zelfs advocaten levert die de wetshiaten veel beter kennen dan de ambtenaren waardoor de uitwijzingen, na vaststelling van niet-samenwonen, meestal zonder gevolg blijven. Trouwens, zolang het bevel tot verlaten van het grondgebied enkel wordt afgegeven maar niet wordt uitgevoerd, is dit bevel de facto een bevel tot onderduiken in de illegaliteit. De enige oplossing bestaat uit een beginselvast toepassen van het waarborgen van gezinshereniging in het land van herkomst en het uitvoeren van de bevelen tot verlaten van het grondgebied. Enkel zo kunnen de misdadige mensenhandelaars in de bijzonderste landen van herkomst van de vreemdelingen worden ontmoedigd.

Een tweede facet van de vreemdelingenproblematiek is zeker de woonstkeuze. Het zal u bekend zijn dat het Vlaams Blok pleit voor een verplichte opvangplaats waar de betrokkenen steeds bereikbaar zijn. Tegelijk kan een regelmatig « telappél » ervoor zorgen dat aanvragen geen tweemaal worden ingediend, geen tweemaal bestaansminima worden gevorderd, geen tweemaal ondersteuning wordt uitgekeerd door het voorspiegelen van meerdere identiteiten.

De Koopjeskrant, waarop vorige week mijn aandacht werd gevestigd, toont aan dat de vrees voor het « multi-ontvangen » helemaal niet ongegrond is. Daarin worden meerdere adressen aangeboden, tegen een huurprijs van 3 000 frank per maand, met de vermelding: « geschikt als woonadres ». Met andere woorden, indien iemand met meerdere identiteitsbewijzen op zak, zich schijnbaar in orde wil stellen met de bereikbaarheidsverplichting, dan neemt hij gewoon verschillende woonadressen, die schaafteloos en openbaar worden aangeboden via advertentiebladen. Zolang geen gelijktijdig « telappél » plaatsheeft, waarbij in de ons omringende landen duizenden dubbelontvangers werden uitgesloten, zolang zal het misbruik blijven toenemen, zolang zullen de mensenhandelaars hun beschamend handwerk blijven voortzetten en dit land blijven aanprijzen als het Mekka van de asielzoekers.

De mensenhandelaars kennen de Belgische « d'Hondtsdagen », die in tegenstelling tot de hondsdagen van de weersvoorspellers 365 dagen per jaar duren, en net zolang zullen blijven duren tot de bestuurders van dit land inzien dat het belang van de eigen bevolking, én het belang van de versleepte vreemdelingen, enkel wordt gediend door een volksvriendelijk beleid dat de ontplooiingskansen in eigen leefomgeving, thuis, waarborgt, en niet door het zoeken naar bewijzen voor de vooropgestelde thes van de alleenzaligmakende smeltkroes.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Tobback.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik verwijs naar het verslag, waarin een antwoord staat op de meeste vragen die hier werden gesteld. Ik wil alleen aan de heer Van Belle zeggen dat er in de Kamer blijkbaar een misverstand is gerezen over het wetsvoorstel van de heer Beysen. Ik heb dit trouwens ook reeds in de commissie gezegd. Ik was bij de voorbereiding van het oorspronkelijke wetsvoorstel niet betrokken, daarover kan ik mij dus niet uitspreken. Op het ogenblik dat wij de wijziging van de vreemdelingenwet bespraken, is er alleszins in de commissie afgesproken dat bij een volgende gelegenheid het wetsvoorstel van de heer Beysen zou worden behandeld. De heer Beysen is blijkbaar verrast geweest door de wijze waarop dit gebeurd is, maar het was niet de bedoeling hem te verrassen. Het zou dus spijtig zijn om stemgedrag van die zaak te laten afhangen.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Van Belle.

De heer Van Belle. — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister voor de bijkomende uitleg. Onlangs werd mij echter een interpretatie van de feiten gegeven die een andere richting uitging.

De Voorzitter. — Daar niemand meer het woord vraagt in de algemene beraadslaging, verklaar ik ze voor gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet.

Plus personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close, et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

Artikel één luidt:

Artikel 1. In artikel 10, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij de wet van 28 juni 1984, worden de woorden « en voorzover de twee betrokken personen ouder zijn dan achttien jaar » ingevoegd na de woorden « die met deze komt samenleven ».

Article 1er. Dans l'article 10, premier alinéa, 4°, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, modifié par la loi du 28 juin 1984, les mots « à condition que les deux personnes concernées soient âgées de plus de dix-huit ans, » sont insérés après les mots « qui vient vivre avec lui, ».

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 2. In artikel 11, eerste lid, van dezelfde wet worden de woorden « aan geen enkele van de voorwaarden van genoemd artikel 10 voldoet » vervangen door de woorden « niet of niet meer aan een van de voorwaarden van genoemd artikel 10 voldoet ».

Art. 2. Dans l'article 11, premier alinéa, de la même loi les mots « ne remplit aucune des conditions dudit article 10 » sont remplacés par les mots « ne remplit pas ou ne remplit plus une des conditions dudit article 10 ».

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 3. Artikel 12, laatste lid, van dezelfde wet wordt opgeheven.

Art. 3. L'article 12, dernier alinéa, de la même loi est abrogé.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 4. Een artikel 12bis, luidend als volgt, wordt in dezelfde wet ingevoegd:

« **Art. 12bis.** Wanneer een vreemdeling verklaart dat hij zich in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor de binnenkomst en de documenten waaruit blijkt dat hij voldoet aan de in artikel 10 voorgeschreven voorwaarden, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat die aanvraag werd ingediend en een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven. »

Het gemeentebestuur brengt onverwijld de minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of zijn gemachtigde op de hoogte van die aanvraag en verzekert zich van zijn akkoord.

Is de beslissing van de minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of zijn gemachtigde gunstig of wordt binnen een termijn van een jaar geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling gemachtigd tot verblijf voor onbepaalde tijd.

Bij een met redenen omklede beslissing, ter kennis gebracht van het gemeentebestuur voor het einde van de in het derde lid vermelde termijn van een jaar, kan de minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of zijn gemachtigde deze termijn van een jaar eenmalig verlengen met een periode van drie maanden. »

Art. 4. Un article 12bis, rédigé comme suit, est inséré dans la même loi:

« **Art. 12bis.** Lorsque l'étranger déclare se trouver dans un des cas prévus à l'article 10, il est, au vu des documents requis pour son entrée et des documents qui prouvent qu'il remplit les conditions visées à l'article 10, inscrit au registre des étrangers et mis en possession d'un document attestant que la demande a été introduite et d'un document attestant qu'il est inscrit au registre des étrangers. »

L'administration communale informe sans délai le ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses attributions, ou son délégué, de la demande et s'assure de son accord.

En cas de décision favorable du ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses attributions, ou de son délégué, ou si dans un délai d'un an aucune décision n'est portée à la connaissance de l'administration communale, l'étranger est autorisé à séjourner pour une durée illimitée.

Par une décision motivée, portée à la connaissance de l'administration communale avant l'expiration du délai d'un an prévu à l'alinéa 3, le ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses attributions, ou son délégué, peut une fois prolonger d'une période de trois mois ce délai d'un an. »

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 5. In artikel 14, laatste lid, van dezelfde wet worden de woorden « toegelaten of gemachtigd werd in het rijk te verblijven » vervangen door de woorden « gemachtigd werd voor onbepaalde tijd in het rijk te verblijven ».

Art. 5. Dans l'article 14, dernier alinéa, de la même loi les mots « admis ou autorisé à séjourner dans le royaume » sont remplacés par les mots « admis à séjourner dans le royaume pour une durée illimitée ».

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 6. Deze wet treedt in werking op de door de Koning vast te stellen dag en uiterlijk de eerste dag van de zevende maand volgende op die waarop ze in het *Belgisch Staatsblad* is bekendgemaakt.

Deze wet is niet van toepassing op de aanvragen tot inschrijving in het vreemdelingenregister ingediend voor haar inwerking-treding.

Art. 6. La présente loi entre en vigueur à la date à fixer par le Roi et au plus tard le premier jour du septième mois suivant celui de sa publication au *Moniteur belge*.

La présente loi n'est pas applicable aux demandes d'inscription au registre des étrangers introduites avant son entrée en vigueur.

— Aangenomen.

Adopté.

De Voorzitter. — We stemmen later over het ontwerp van wet in zijn geheel.

Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble du projet de loi.

DOTATIE VAN DE SENAAT. — UITGAVEN VAN HET DIENSTJAAR 1992, BEGROTING VOOR HET DIENSTJAAR 1993 EN BEGROTINGSRAMINGEN VOOR HET DIENSTJAAR 1994

Beraadslaging

DOTATION DU SENAT. — DEPENSES DE L'EXERCICE 1992, BUDGET POUR L'EXERCICE 1993 ET PREVISIONS BUDGETAIRES POUR L'EXERCICE 1994

Discussion

De Voorzitter. — Wij vatten de bespreking aan van de dotatie van de Senaat. — Uitgaven van het dienstjaar 1992, begroting voor het dienstjaar 1993 en begrotingsramingen voor het dienstjaar 1994.

Nous abordons l'examen de la dotation du Sénat. — Dépenses de l'exercice 1992, budget pour l'exercice 1993 et prévisions budgétaires pour l'exercice 1994.

De beraadslaging is geopend.

La discussion est ouverte.

Daar niemand het woord vraagt is de beraadslaging gesloten.

Personne ne demandant la parole, la discussion est close.

Wij stemmen later over de dotatie.

Il sera procédé ultérieurement au vote sur la dotation.

Notre ordre du jour est ainsi épuisé.

Onze agenda voor vandaag is afgewerkt.

Le Sénat se réunira le mardi 20 juillet 1993, à 15 heures.

De Senaat vergadert opnieuw dinsdag 20 juli 1993, om 15 uur.

La séance est levée.

De vergadering is gesloten.

(La séance est levée à 22 h 15 m.)

(De vergadering wordt gesloten om 22 h 15 m.)